

ta, thì lúc đó tất nhiên chúng ta sẽ không nghèo nữa, dân chúng ta sẽ không có cực, đói rách và lạc hậu như ngày hôm nay.

Sau đó tôi được tàu Mary đưa đến đảo Palawan Philippines vào hải ty nạn Palawan. Nơi đây đông bao qua đông, đức chúa của hải ty này bình thường khoảng 2000 đến 3000 người thôi, nay lên đến gần 8000 người và còn có thể mỗi ngày thêm lên nữa.

Sau ngày 21/3/89 tình hình ty nạn rất căng m, đông bao đến sau ngày này sẽ bị thanh lọc, tiền chiến thanh lọc còn chờ đến cuộc họp ngày 13/6/89 tôi xem như thế nào.

Rừng tôi thì chắc là phải ở ở vận ty nạn chính trị rồi. Tôi được tàu Pháp bắt và được chính phủ Pháp cấp chiếu khán qua Pháp. Nếu tôi từ chối chiếu khán của Pháp để đi chuy thì chắc lần lần mãi mãi đi. Vì tôi thấy các quân nhân (Sĩ Quan) qua trước ngày 21/3/89 cũng phải mất 1-2 năm mới đi được qua chuy, còn tôi qua sau ngày 21/3/89 thì không biết ra sao.

Vậy tôi xin hỏi ý kiến bà, tôi phải chọn đi Pháp hay chuy. Nếu đi Pháp thì vài tháng nữa có thể đi được, vì Pháp đã cấp chiếu khán rồi.

Đồng ý. Quân nhân thì đi chuy gấp hơn, tôi có gọi 1 hồ sơ qua Thái Lan năm rồi và 1 hồ sơ cho Bà. Bà có thể dựa trên hồ sơ này giúp tôi can thiệp để được qua chuy sớm được không, vì tuổi tôi nay cũng 50 rồi, nếu chờ đợi 1-2 năm thì phải quá, tôi muốn đi định cư sớm còn phải lo nước gạo tiền qua, vì hiện nay tôi chỉ đi được có một mình. Tôi xin thỉnh ý của Bà, xin Bà trả lời cho tôi gấp để tôi quyết định, và lại cuộc sống tại trại cũng khó khăn và thiếu thốn, kéo dài cũng bất tiện. Tôi thành thật cảm ơn Bà vì đã làm phiền Bà, chúc Bà và quý quyến được vạn sự lành.

Lập thư
Lê Ngọc Bình

Đã chỉ của tôi:
LÊ NGỌC BÌNH
GROUP# 40/12 MARY P.F.A.C
5300 PUERTO PRINCESA CITY
PALAWAN PHILIPPINES

Đảo Palawan Philippines, ngày 12 tháng 6 năm 1989

Kính gửi Bà Khúc Minh Thu

Kính chúc Bà và quý gia đình được vạn sự
binh an.

Tôi là Lê Ngọc Bình, con Đại úy của
Quân-Lực-Việt-Nam Cộng-Hòa, năm ngoái tôi có gửi
cho Bà toàn bộ hồ sơ của gia đình tôi, để nhờ
bà can thiệp với chính phủ Mỹ, để được Mỹ bảo
lãnh theo diện nhân đạo, sau đó vài tháng thì được
thả phúc đáp của Bà, gia đình chúng tôi vô cùng
sung sướng và xúc động trước sự lo lắng và giúp
đỡ của Bà. Tôi và toàn thể gia đình chúng tôi thật
thất cảm ơn Bà.

Đúng tôi nhận định qua đài BBC và
tình hình chung, thấy chương trình nhân đạo rất khó
thực hiện với bọn Cộng Sản lạt lợng này, nên tôi quyết
vượt biên. Tôi ra đi ngày 10/4/89, sau 3 ngày
đêm lênh đênh trên biển cả, sóng gió vô cùng nguy
hiểm, may sao được tàu MARY Philip xuất hiện
cứu vớt chúng tôi, họ đầy lòng thương yêu và tận
tình giúp đỡ. Trên tàu này có hai vị Bác Sĩ Việt
Nam là Bác Sĩ Kỳ và Bác Sĩ Hùng, hai vị ân nhân
này vô cùng cao quý, đầy lòng bác ái, tận tình giúp đỡ
đồng bào như ruột thịt. Và ngày hôm đó tôi được
Bác Sĩ Kỳ cho tôi chiếc áo quốc kỳ. Thật tôi
không biết lấy gì để đền tạ nỗi xúc động và vui sướng
như khi nhìn thấy lá quốc kỳ của mình tung bay
hân hoan hồi từ đó mười mấy năm nay tôi không
được hưởng giây phút thảnh thơi này. Vắc gì quốc
kỳ của chúng ta được tung bay hân hoan trên đất nước của chúng

LE NGOC BINH
GROUP # 40/112 MARY REAC
5300 PUERTO PRINCESA CI
PALAWAN, PHILIPPINES

*Trên h/s
nay - đi trả lời -*

MRS. Khúc Minh Thảo

JUN 21 1989

Học Trường hội gia đình tu nhân chính trị Việt Nam

PO-BOX 5435 ARLINGTON, VA 22205-0635

VIA AIR MAIL

USA